

Kinderen dansen tussen tederheid en gevaar in 'Invisible' van Kabinet K

Knack VIP - 21 Feb. 2018

Kabinet K heeft een patent op tedere dansvoorstellingen met (piep)jonge en volwassen dansers. In 'Invisible' voegen choreografen Joke Laureyns en Kwint Manshoven daar nog wat gevaar en een paar kilo's wol aan toe.

Drie volwassen dansers tolleren over een schemerig verlichte scène. Aan een van hun armen hangt een kind. Opgekruld. Na het tolleren, gaan de volwassenen liggen. 'Hun'kind staat ernaast, kijkt toe en legt vervolgens het hoofd van 'zijn' volwassene zachtjes neer. Zachtheid die uit gevaar ontstaat: dat tekent Invisible.

Het choreografenduo Joke Laureyns en Kwint Manshoven doet je hier schrikken, slikken én glimlachen. Je schrikt wanneer een kind als een spartelende vis uit een teil water wordt gelicht. Je slikt tijdens een duet waarin een volwassen danser een gillend kind over de scène slingert. En je glimlacht bij de scène waarin een kind gebruikt wordt als veegborstel door het aan een been en arm vast te houden terwijl het kind de andere arm en het been horizontaal strekt, zo over de vloer glijdt en alle plukken wol bij mekaar veegt.

Die vloer oogt, zoals vaak bij voorstellingen van Kabinet K, als een plek waar een geïsoleerde gemeenschap overleeft. Ver van de stad en te midden de natuur. Het decor van Invisible wordt gedomineerd door twee metalen balken die een gevaarlijk schuin hangend kruis vormen. Op en onder dat 'kruis' legt decorontwerper Stef Stessel stukken schapenvacht. Alsof het kruis wollen tranen huilt. Hard meets zacht, in het decor én in de dans.

Het decor van Invisible wordt gedomineerd door twee metalen balken die een gevaarlijk schuin hangend kruis vormen. Op en onder dat 'kruis' liggen stukken schapenvacht. Alsof het kruis wollen tranen huilt.

Die dans is geïnspireerd door de rauwe beelden die fotograaf Franco Pagetti maakte van het dagelijks (over)leven in Syrië. Die beelden vertalen Laureyns en Manshoven naar scènes die zwalpen tussen tederheid en gevaar. Het duet waarin een volwassen danser een kind weggooit en het daarna weer omhelst, bijvoorbeeld, is zowel akelig als prachtig om te zien.

Deze keer werkt Kabinet K niet met live muziek, maar met een soundscape die gecomponeerd werd door Stijn Ylode De Gezelle, zanger-gitarist van het Gentse duo Madensuyu. De Gezelle combineert pianospel met Iraans-etnische instrumenten tot een machtige mix. Zijn muziek is het stemmige canvas waarop Laureyns en Manshoven een donkere wereld tekenen met kleine, simpele bewegingen die ze aaneenrijgen tot een wervelende dans waarin (bijna) elke val eindigt in twee armen.

Invisible dompelt je onder in razende donkerte om, uiteindelijk, te troosten met een slotscène die barst van de hoop. Als een arm waaraan je veilig kan hangen, tijdens het tolleren door het leven.

Laureyns en Manshoven choreograferen met de zorgzaamheid waarmee we onze kinderen grootbrengen in een vaak beangstigende wereld. Invisible toont én overstijgt de angst. Want het tolleren, razen, wegslingeren en gillen wordt steeds gevolgd door omhelzen, strelen, dollen en lachen.

Invisible dompelt je onder in razende donkerte om, uiteindelijk, te troosten met een slotscène die barst van de hoop. Als een arm waaraan je veilig kan hangen wanneer je door het leven tolt.

Smaakmaker: